

[Bertel Dahlgaard.]

Nu — henimod december — kommer ministeren så her i tinget og siger, at han virkelig ikke har noget program for arbejdet, det må udvalget selv om.

Ministeren kan nok selv se, at det går ikke. Jeg vil gerne yde mit bidrag til arbejdet; jeg vil bistå ministeren efter bedste evne, men ministeren må spille den rolle, der er en ministers opgave overfor de store problemer. Ministeren må se at blive optimist igen overfor opgaverne, sådan som han var det, før han blev minister.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen rettede forleden en henstilling til den højtærede finansminister med henblik på det forslag til ligningslov, som finansministeren vel snart må fremsætte her i tinget. Jeg vil gerne på samme måde benytte lejligheden til at rette en henstilling til den højtærede finansminister med henblik på det kommende forslag til ny ligningslov. Jeg tror, det er en almindeligt anerkendt sandhed, at der er en gruppe af erhvervslivets skatteydere, som rammes uforholdsmæssigt hårdt ved skatteligningen. Det er dem, der med ringe eller ingen formue overtager en virksomhed — det være sig indenfor landbrug, håndværk eller lignende. Som oftest er de af forholdene tvunget til meget store årlige afdrag de første år. Gennem hårdt slid og den største nøjsomhed må de i disse første år konsolidere sig og må derfor nedsætte deres og deres families forbrug til et minimum, ja, sætte deres forbrug så langt ned, at det ofte kan synes uforståeligt, og det er igen årsagen til, at et så ringe forbrug sjældent anerkendes af ligningsmyndighederne. Følgen bliver derfor, at man almindeligvis rundt om i kommunerne kan se, at disse begyndere faktisk beskattes urimelig hårdt og langt ud over, hvad der forholdsmæssigt gælder andre.

Det radikale venstre vil derfor gerne henstille til finansministeren at optage til overvejelse mulighederne for i det kommende forslag til ligningslov at indføje bestemmelser, der, indenfor visse grænser, giver ligningsmyndighederne adgang til at tilstå lempelse i beskatningen for personer, der med ringe eller ingen formue har overtaget en erhvervsvirksomhed og som følge deraf har måttet forpligte sig til særlig store afdrag i de første år efter overtagelsen, og hvis personlige forhold iøvrigt ikke taler derimod.

Må jeg endelig gøre et par bemærkninger til den højtærede finansminister i anledning af de udtalelser, han i sin tale forleden rettede til mig. Jeg så i går, at venstres

presse om denne finansministerens tale skrev, at det var lidt af et plets kud, da ministeren anbefalede mig at se mig lidt om udenfor landets grænser. Ja, jeg må erkende, det var virkelig en åndfuld bemærkning; den må vel nærmest anses for dræbende. Det er i det hele taget mærkeligt, hvordan tiderne skifter. I svundne tider var det en yndet sport for vadmelklædte venstremænd at bruge betegnelsen „europæere“ overfor radikalt anløbne. Nu er det venstres minister, der ude fra det store Europa taler til os hjemmefødinge, der jo ikke rigtig ved, hvordan forholdene arter sig ude i den store verden.

Nu ved jeg ikke, hvem af os to der har været mest udenfor landets grænser, og det interesserer mig heller ikke, men jeg ved, at hvis finansministeren rejser til Paris og giver Atlantlandenes repræsentanter den orientering om Danmarks økonomiske stilling, som han gav her i tinget forleden dag, vil det være meget uheldigt for Danmarks interesser. Finansministeren befinder sig faktisk i den situation, at han med henblik på den nærmeste fremtid ikke ved, hvordan han skal klare landets forpligtelser udadtil den dag, Marshallhjælpen hører op, og, på baggrund af en indre finansiell situation, der er spændt til bristepunktet, udtalte for få måneder siden overfor rigsdagen, at man måtte håbe, Danmark kunne få ydelser udefra til afhjælpning af virkningerne af bytteforholdets forringelse. På denne baggrund trådte så finansministeren forleden frem her og proklamerede for alverden, at Danmark hører til de lavest beskattede lande i Europa, at Danmark er det land indenfor Atlantorganisationen, der anvender den mindste procent af sin indtægt til militære formål, og at den danske levestandard er omtrent den højeste i Europa. Jeg må sige, jeg er forbløffet over en sådan form for varetagelse af landets interesser. Hvis udtalelsen gav et sandfærdigt billede af landets hele stilling i sammenligning med andre lande, kunne man sige, at en så sandhedskærlig mand som den højtærede finansminister nødvendigvis med vold og magt måtte have det sagt, selvom det selvfølgelig skadede Danmarks muligheder for øget støtte udefra. Ministeren opstillede jo i sin udtalelse forleden netop alle de argumenter, som der er brug for imod os her i landet; men udtalelsen giver ikke et sandfærdigt billede af de forhold, det drejer sig om.

Med hensyn til de danske udgifter til oprustningen ved ministeren jo nok, at en reel opgørelse af, hvad oprustningen koster Danmark, ikke kan indskrænkes til de 700